

VESTIT DE VENJANÇA

VESTIT DE VENJANÇA

Primera edició Maniac Edicions: 2026

© del text: Olga González-Angulo 2025

© del disseny i coberta d'aquesta edició: Maniac Ediciones

Traducció: Olga González- Angulo

Correcció: Teresa Corominas Umbert

www.maniacediciones.com

Imprès a Espanya – Impreso en España – Printed in Spain

ISBN: 979-13-991246-1-3

Dipòsit legal: DL SG 252-2025

Queda prohibida, dins dels límits establerts per la llei i sota els advertiments legalment previstos, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, ja sigui electrònic o mecànic, el tractament informàtic, el lloguer o qualsevol altra forma de cessió de l'obra sense l'autorització prèvia i per escrit dels titulars del copyright. Adreci's a hola@maniacediciones.com si vol reproduir algun fragment d'aquesta obra.

*Per en carinyet, les integrants de sota pena de mort: Maribel, Sandra
i Mireia, i la Pao, sense vosaltres no hauria estat possible. Madre quanta
raó: els llibres et tornaran tonta, i així estic!*

Capítol 1

Els llums de l'àtic s'il·luminen. La família comença el dia.

A la cantonada, observant. Nerviosa. Necessito tenir els seus moviments controlats, refermar la seva rutina. No se'm pot escapar res. Fa tants dies que vigilo, que totes les seves accions m'han quedat impregnades al cervell.

S'aixequen aviat. Surt amb les nenes i l'Edu. Empolainat. A les vuit; les vuit i set minuts, per ser exactes. Dilluns, dimarts, dimecres, dijous i divendres.

Alt, metre vuitanta. Vestit negre i camisa blau cel. La ratlla del pantaló ben marcada. Sabates negres de punta esmolada, brillants, acabades d'enllustrear. Cabells negres, rinxolats, amb traces blanques a les patilles. Sempre el mateix pentinat. Mai un sol cabell fora de lloc.

Impecable dia rere dia.

L'Edu, la seva imatge, deu anys; la Maria, quinze anys, amb un semblant extraordinari a la Margot, cabells llargs castanys clars i ulls blaus; la Clara, dotze anys, cabells foscos i ulls negres, i la petita Isabel, cinc anys, una mescla, cabells rinxolats castanys clars amb ulls negres. Uniformes immaculats. Camisa blanca sota el peto marró, amb ratlles blaves i verdes molt subtils, mitjons blancs i uns mocassins marrons. Els dilluns, la bata els cobreix l'uniforme, blanca, amb unes ratlles blaves molt primes, gairebé imperceptibles de lluny. A la banda esquerra superior es poden llegir els seus noms: Maria, Clara i Isabel. L'Edu, el mateix uniforme, però amb

pantalons curts, mitjons blancs i mocassins. També es llegeix el seu nom a la bata.

Els deixa a la porta envidriada sense marc de l'edifici, amb obertura per moviment. La Maria, la Clara i la Isabel es col·loquen a una distància prudent per no activar el mecanisme. Motxilla bordeus a l'esquena i la bossa del berenar, rosa amb ratlles blanques amb els seus noms brodats, a la mà dreta. Fetes amb molt d'amor per la seva mare, la Margot. Callades, amb la vista clavada a terra.

L'Edu juga amb la porta com cada dia. S'hi acosta, s'obre, entra, espera que es tanqui; s'hi acosta, se n'allunya, surt i entra... Riu. La bossa del berenar blau cel amb ratlles blanques se li balanceja a la mà al ritme frenètic dels seus moviments. Mira les seves germanes, vol que hi participin sabent que no els està permès.

Elles no el miren, però la petita Isabel l'observa de reüll i comença a moure rítmicament la bossa sense enlairar els peus del terra; no es pot bellugar i ho sap.

Mentrestant, ell obre la porta de l'aparcament i baixa. Al cap de tres minuts, puja amb el cotxe familiar. Negre, amb tapisseria de pell gris fosc. Es para al mateix lloc cada dia, mil·límetre més, mil·límetre menys, on s'acaba la rampa de sortida.

Mai ha girat el cap per mirar-me. No ha detectat la meua presència, la mirada exhaustiva, penetrant i calculadora.

Sense parar el motor, pugen al vehicle les tres nenes, callades, sempre callades. En cap moment miren el seu pare, no estan autoritzades a fer-ho. L'Edu observa. No entén, però aprèn. Hi entra l'últim, sap que ha de ser així.

Els porta quatre minuts. Al següent, s'obre la porta i en surt la Margot. Elegant a la seva manera. Mitjana alçada, prima, cabells llisos castanys clars i ulls blaus, grans i bonics, però tristos, sense vida. Vestit verd pàl·lid

fins als genolls, americana vermella impecablement planxada, mitges negres i sabates vermelles de taló d'agulla.

Ell no la mira. Espera pacient mirant a l'horitzó. La Margot puja al cotxe i tanca la porta. En sentir-la, trepitja l'accelerador i la família s'allunya.

Cada dia idèntic, cada minut igual a l'anterior.

No poden veure'm.

M'arrecero de pressa a la cantonada, els veig passar i s'allunyen.

Em dirigeixo al carrer paral·lel, a l'aparcament privat Santa Clara, per recollir la meva Nena. Una BMW negra i platejada. Les seves línies rec-tes li donen aquesta aparença robòtica que m'encisa. Gran cilindrada. M'agrada córrer. L'adoro.

—Hola, preciosa.

Sortim i dono gas a fons per atrapar la família.

Els segueixo per última vegada.

A poca distància, però suficient perquè no puguin identificar-me. Necessito fiançar la seva rutina un dia més. Fa mesos que els observo. La seguretat és absoluta!

«Per què ho faig? Em considero part de la família? S'està convertint en la meva rutina? No, no. No em puc distreure! La rutina ens dona se-guretat, però ens fa vulnerables. Ho saps, Oona! Perdré el control. Un descuit i engegaré a rodar el meu projecte. La meva vida s'ensorraria. Avui és l'últim dia. M'ho prohibeixo! No, no i no. No hi tornis.»

La família arriba a l'escola i en segons queden devorats pel caos diari de l'hora punta d'entrada dels nens. Com cada dia, passo desapercibuda. Casc negre, visera totalment fosca, no s'intueix ni un petit tret de la meva cara. Em dilueixo amb els pares que porten els fills en moto. Em sento segura i dins de les seves vides. Formant-ne part.

Es col·loca darrere de l'últim cotxe. Avança molt lentament. La Maria, la Clara i la Isabel no poden sortir fins a arribar a la porta d'entrada, ni abans ni després. Però per l'Edu..., la cua s'atura i surt en veure els seus amics, tanca la porta, mira els seus pares i se n'acomia. Va cap a l'entrada rient i parlant amb els companys.

Ell pot; elles, no.

Abans d'endinsar-se a l'edifici, es gira i busca el cotxe de la família. Saluda amb la mà, alegre, i desapareix per la porta destinada als nens. La Maria, la Clara i la Isabel no poden baixar fins que el seu pare els doni permís.

Edificació antiga amb dues parts molt marcades, una per als nens i una altra per a les nenes. La part masculina: façana grisa amb les finestres i les portes fosques, gairebé negres. Sobre la porta d'entrada principal, en to granat: Sant Gabriel, Escola Religiosa. A pocs metres de distància, la part destinada a les nenes: façana de color blanc i un granat pàl·lid, gairebé rosa, en portes i finestres, el nom amb la mateixa tonalitat granat: Ave Maria, Escola Religiosa.

M'arrisco i m'hi acosto com mai m'hi hauria atrevit. Miro a l'interior. Les nenes, callades, amb la mirada perduda a l'infinit. La Isabel es reflecteix a la visera del casc; no s'immuta, no em mira, no es mira, no ens veiem.

«Isabel, petita, mereixes somriure!»

Accelero per seguir el ritme dels cotxes.

Un cop davant de la porta, para el cotxe, mira les nenes pel retrovisor i els dona l'autorització. Elles obren la porta i baixen. Miren el seu pare i diuen adeu a l'uníson. Com cada dia.

Espera que travessin el llindar. No aparta la vista de les nenes. El cotxe que els segueix toca el clàxon perquè arrenquin i ell no escolta, no hi sent, no confia. Necessita veure-les desaparèixer per la porta, cada dia se n'assegura. Un cop són dins, arrenca i se'n van.

Veure-ho una vegada més em fa sentir segura i tranquil·la. Em fa participar de la seva vida, de la seva família, de la seva rutina...

Accelero, els avanço i els miro fugaçment.

Silenci.

Condueixo cap a la seva empresa i deixo la Nena a l'aparcament Santa Clara.

Camino de pressa.

Espero.

A les nou i deu minuts, arriben i atura el cotxe al lloc que té reservat a pocs metres de l'entrada principal, zona de càrrega i descàrrega, davant la persiana grisa plena de pols, vella, grinyolant pel poc ús. Només l'obren els dies que reben la mercaderia. La resta de l'activitat de l'empresa, per la porta blanca petita amb un vidre opac, sense retolació i poca llum. En travessar la porta, l'exquísidesa t'enlluerna. Una claror perfecta per mostrar el funcionament de cadascuna de les màquines de cosir que representa. Taules grans. Cadires còmodes. Minibar per fer les pauses. Tot disposat amb un gust refinat perquè ens sentim que formem part de l'empresa, del seu feu.

Surten del cotxe i caminen en direcció al restaurant, sense parlar. Giren la cantonada. Els segueixo. Arriben al bar La Parada, a deu minuts de la feina.

Local envidrat. Vint taules preparades per als esmorzars amb estovalles blanques amb un rivet vermell, tovallons vermells i tasses blanques amb la nansa vermella. La barra, al fons, paral·lela a la vidriera. A la banda esquerra, davant de l'entrada als serveis, uns palets pintats de blanc amb flors vermelles.

Entren i s'asseuen a la taula més propera al palet. La mateixa dia rere dia.

Observo.

L'Eduardo demana un entrepà de pernil i un cafè amb llet. La Margot, un croissant amb mantega i melmelada i un te negre. Assaboreixen l'esmorzar, queixalada a queixalada, xarrup a xarrup. Cada dia la mateixa cerimònia. Cadascú immers en el seu telèfon mòbil. No es miren. No es parlen.

Al cap de vint minuts exactes, l'Eduardo s'aixeca i s'acosta a la Margot per l'esquena i li xiuxiueja a l'oïda. Donaria el que fos per sentir aquestes paraules, atresorar-les, i en el moment adequat les hi repetiria acariciant-li l'orella amb el meu alè en pronunciar-les.

«Oona, prou! Mai ho faràs.»

La Margot no el mira, escolta, assenteix amb el cap i ell se'n va. I ella es prendrà el seu temps per acabar l'esmorzar.

«Per què ho fas? Què has d'amagar? Necessites espai sense l'Eduardo? Necessites temps per sentir-te present?»

Parlarà amb el cambrer, trenta i pocs anys, atractiu, divertit i atent.

«Et sents dona per un instant. T'entenc, i molt.»

Creuarà unes paraules amb la propietària i amb el senyor que està assegut a la barra amb un cafè.

Aquest instant fugisser és l'únic que la veig feliç, interactua amb altres persones, escolta, parla, riu..., i serà també el meu breu instant. Margot, no em decebis. Mai t'ho perdonaria.

Ara tinc el control. Coneixia la seva rutina i l'he refermat. Em sento empoderada. Puc fer-ho!, però quan? Disposo de pocs dies. He de decidir.

Els dissabtes i diumenges també són molt previsibles, però he comprovat que la família s'escapa dels costums dels dies feiners, per això queden

descartats. Tindria més temps, però un petit canvi podria capgirar-ho tot. Les persones som rutinàries i vulnerables. Per què ens sentim segurs així? La incertesa ens bloqueja? Insensats! Dilluns? Disposaria d'un dia més; tanmateix, és arriscat. Si el cap de setmana hi ha algun dalta baix, l'intenten arreglar al més aviat possible. No puc comptar amb aquesta variable. Decidit!: dimarts.

Em sobresalto en veure la Margot sortir del bar. Mira cap a mi. Estava tan obcecada en la meva decisió que no m'he adonat que s'aixecava. Em tombo ràpidament i començo a caminar en sentit contrari amb l'aire retingut als pulmons. Em dilueixo entre la multitud fins a arribar a l'aparcament. En pujar a la moto i posar-me el casc, un sospir d'alleujament surt sense fre. No m'ha vist, o això espero.

«Oona, si us plau, què fas? Estigues alerta!»

—Anem, Nena.

Un fugaç pensament m'atura en parar el motor. Necessito viure aquest cap de setmana com l'últim d'aquesta subsistència buida que m'ha portat fins aquí, fins on soc; que m'ha obligat a prendre aquesta decisió.

Després de dimarts el meu món serà diferent. Naixerà una persona nova en molts sentits. Vull acomiadar-me del meu jo actual, que mai més existirà. Viure intensament aquest adeu. Desitjo començar de nou, forta, decidida, amb autoritat i igualtat. Estic impacient per experimentar aquest canvi.

No és un comiat amarg, no, no ho és. Deixo enrere allò que no em permet avançar. Dur a terme aquest projecte innovador i alhora triomfador em farà ressorgir, abandonar les pors, deixar de ser petita i insignificant per tornar a ser la noia emprenedora que no s'aturava davant de res, que es va perdre.